

Ak Benekli

Yeni masalımızın adı Ak Benekli Masalı. Çoban Ali ile Ak Benekli kuzunun masalını hep beraber okuyalım.. Bir zamanlar Çoban Ali her gün erkenden kalkar, koyunlarını otlatmaya giderdi. O sabah da şafak sökmeden uyandı. Yatağının içinde iyice gerindi, uzun uzun esnedi. Kuzu postundan yapılmış tüylü yeleğini giydi. Alelacele yalın ayak kulübesinden dışarı çıktı. Ağılın kapısını açtı. Sopasıyla birer birer hepsinin kuyruğundan dürttü.

– Hadi bakalım tembeller! Düşün yola!

Koyunlar, kuzular Ali’yi görünce sevindiler, meleştiler. Ak benekli olanı Ali’nin kucağına atladı, yanaklarını yalamaya başladı.

Ali Ak Benekli’yi çok şımartmıştı. Ak Benekli doğduktan iki gün sonra ayağını taşa çarpmış, yaralanmıştı. Zavallı pek minik olduğu için bir türlü iyileşememişti. Ali gece gündüz onun yanından ayrılmamış, aşağı köyde oturan Senem Nine’nin otlardan yaptığı merhemleri süre süre iyi etmişti Ak Benekli’yi. İşte o gün bu gündür Ak Benekli’yi diğerlerinden bir başka tutar, bir başka severdi Çoban Ali.

Düştüler yola.

Çoban Ali Ak Benekli kucağında, elinde sopa , arkada diğerleri çingirak sesleriyle kah koşular, kah durdular. Dere boyuna geldiler.

Güneş yükseldi; parladı.

Çoban Ali “Ah bir ağaç olsaydı sırtımı yaslayacak, gölgesinde serinleyecek! ” dedi. Böyle derken Ak Benekli’yi kucağından indirdi. Cebinden kavalını çıkarıp başladı çalmaya. Yere, kuru toprağa çömelmiş, çalıyor da çalıyordu Çoban Ali yanık yanık.

Dere boyunda az ilerde Senem Nine’nin kulübesi vardı. Kimsesizdi zavallı kadıncağız. Bir zamanlar Çoban Ali kadar bir torunu olduğunu söylerler köylüler. Kimse bilmez Senem Nine’nin torununa ne olduğunu.

Kimi “Öldü; öldü. Ben biliyorum”, kimi de “Kayboldu; kaybolmuş galiba.” der, ama kimse sormaya cesaret edemez Nine’ye.

Bir gün biri soracak olmuş; Nineciğin gözlerinden seller gibi yaşlar akmış akmış da hiçbir şey söylememiş.

Yalnız Çoban Ali onun “Ah onlar gelmeden her şey ne kadar güzeldi! Herkes ne kadar mutluydu!” dediğini duymuştu çoğu kez.

“Kimler nine? Kimler geldi buraya?” diyecek olsa Çoban Ali, “Hiç, hiç kimse. Sen bana bakma oğulcuğum. Kendi kendine konuşan bir ihtiyarım işte ben ” der, geçirirdi Senem Nine. Çoban Ali bir yandan kavalını çaldı, bir yandan bunları geçirdi aklından. “Zavallı Senem Nine!” diye mırıldandı.

Ak Benekli Çoban Ali’nin üzüldüğünü anladı. Yanına gelip başını onun dizlerine dayadı. Çoban Ali sevdi, okşadı Ak Benekli’yi. Güneş iyice yükseldi. Öğle oldu. Çoban Ali’nin karnı acıktı. Yerinden doğruldu. İki elinin işaret parmaklarını ağzına götürdü, keskin bir ıslık çaldı. Bunun üzerine bütün koyunlar toplastılar, meleştiler. Çıngırak sesleri birbirine karıştı.

Senem Nine kulübesinden çıktı. Elini salladı.

– Çoban Ali; gel; taze çörek yaptım.

Çoban Ali sevincinden iki kez takla attı.

– Yaşşaa nineciğim!

Nine iki büklüm, Çoban Ali’ye hizmet ediyordu. Çörekler getirdi, ayran yaptı.

Ali ağzını çöreklerle doldurdu. Ak Benekli’yi de yanına çağırdı.

Senem Nine onların karşısına geçti, oturdu. Gözlerinden iki damla yaş aktı.

– Hey Çoban Ali! Oğulcuğum. Torunum da yaşasaydı, senin kadar olacaktı. Ah onlar gelmeseydi, o adamlar! Her şey ne güzeldi!

Çoban Ali yerinden ok gibi fırladı:

– Söyle nineciğim. Söyle, kimler geldi? Hangi adamlar? Ne olur anlat nine! Torununa ne oldu?

Ali böyle haykırırken Senem Nine’nin dizlerine kapanmış, sımsıkı onun ellerinden tutuyordu.

Senem Nine ağlıyor, bir yandan da Çoban Ali'nin saçlarını okşuyordu.

– Peki Çoban Ali. Anlatacağım oğulcuğum.

Ali ninenin yanına çöktü. Ak Benekli sanki olağanüstü bir şeyler olduğunu anlamış gibi bir nineye, bir Çoban Ali'ye bakıyordu. Çoban Ali Ak Benekli'yi çekti, kucağına oturttu.

Nine bir eliyle gözyaşlarını sildi. Başını kaldırdı. Dere boyunun iki yanını gözleriyle uzun uzun taradı.

– Çoban Ali, şuraları görüyor musun?

İşaret parmağıyla ta uzakları gösterdi. Yine devam etti:

– İşte buraları bir zamanlar yemyeşil ormandı. Çamı, kavağı, meşesi; ne ağaçlardı onlar! Dallarında cıvıl cıvıl kuşlar öterdi... Gölgelerinde köylüler serinlerdi. Mis gibi havasını ciğerlerimize doldururduk. Kuraklık nedir bilmezdik. Bereketli yağmurlar yağardı hep. Kışın kar yağıp da ilkbaharda erimeye başlayınca dere dolup taşardı. Ama o güzelim ağaçlar bizleri selden korurdu.

Çoban Ali merakla sordu:

– Eee nineciğim, ne oldu o güzelim ağaçlara?

Senem Nine hırsla kalktı. Bir elini yukarı kaldırıp yumruğunu sıktı:

– Onlar geldiler, o baltalı adamlar Çoban Ali. Yıktılar, devirdiler ağaçlarımızı. Söktüler köklerinden. Sanki canlarımızı da aldılar gittiler. O gün bu gündür bu toprak çorak, bu toprak kurak...

Çoban Ali yine sordu :

– Torununa ne oldu nine?

Senem Nine yine çöktü yere. Başını iki yana salladı. Kısık bir sesle:

– O kış çok kar yağdı Ali buralara, dedi. İlkbahar geldi. Dağlardaki tepelerdeki karlar başladı erimeye. Bu dere doldukça doldu. Doldu da taşı. Sel bastı her yeri. İşte benim minik torunumu da o sel aldı gitti... Gidiş o gidiş...

Çoban Ali'nin gözleri kocaman açılmış, rengi sapsarı olmuştu. Sanki bir şeylerden korumak istiyormuş gibi Ak Benekli'yi sımsıkı sardı, göğsüne bastırdı. Göz pınarlarından damla damla yaşlar yanaklarına süzülüyordu. “Nineciğim, zavallı nineciğim benim!” dedi.

Senem Nine çocuğu üzdüğünü anlayıp gülümsemeye çalıştı. “Hadi Çoban Ali, kalk. Derle toparla sürünü. Seni üzdüm oğulcuğum.” dedi.

Çoban Ali bugünden sonra Senem Nine’nin anlattıklarını hiç unutmadı. Günler, geceler boyu hep düşündü durdu.

Yaz bitti; sonbahar geçti; kış geldi. Lapa lapa kar yağdı. Öyle yağdı ki Çoban Ali günlerce sürüsünü çıkarıp otlatamadı. Yalnızca Ak Benekli’yi yanından hiç ayırmadı.

Bazı geceler Çoban Ali neşelenir, ocağın karşısına geçer, kavalını çalardı. Ak Benekli o zaman zıplar da zıplar, onun neşesine katılırdı. Ali’nin canı bir şeye sıkılacak olsa Ak Benekli de hüzünlenirdi. Böyle kuvvetli bir dostluk vardı aralarında.

Günler, geceler geçti. İlkbahar geldi. Çoban Ali sevindi. Ak Benekli zıplayıp dans etmeye başladı. Sürü indi dere boyuna. Meleştiler, otladılar. Senem Nine onları gördü; seslendi :

– Çoban Ali... Gel, çörek yaptım.

Sarıldılar, nineyle öpüştiler.

Nine “Ak Benekli görmeyeli ne kadar büyümüş! dedi.

Güneş parlıyor, karları eritiyordu. Dere coştukça coşuyordu.

Ertesi gün Çoban Ali yine sürüsünü otlatıyordu. Öğle vakti yaklaştı. Senem Nine’nin kulübesinin kapısı hala açılmamıştı.

Çoban Ali merakla koştı. Kapıyı çaldı.

– Nine; benim. Çoban Ali. Aç kapıyı.

Biraz sonra nine kapıyı açtı. Yüzü solgun, sapsarıydı. Gözlerinde korku vardı.

– Ne oldu nineciğim, hasta mısın?

Nine Çoban Ali’nin üzerinden dereye doğru baktı. “Korkuyorum Çoban Ali; korkuyorum!” dedi.

– Neden nine?

– Dere hoşuma gitmiyor. Taşacak gibi. Yine felaket getirecek gibi.

Çoban Ali geriye döndü. Dere gürültülü sesler çıkarıyor, taşıkça taşıyordu. Korkuyla yanına baktı. Ak Benekli yoktu. Koşarak sürünün yanına geldi. “Ak Benekli neredesin?” diye bağırdı.

Zavallı hayvanlar derenin sesinden ürkmüşler, taşan sulardan korunmak için bir oraya bir buraya kaçıyorlardı.

Çoban Ali yine seslendi: Ak Benekli ! Ak Benekli!

Kavalını çıkardı, çaldı Ak Benekli duyar da gelir diye. Ama ne gelen vardı ne giden. Zaten suyun sesi yükselmiş, hiçbir şey duyulmaz olmuştu.

Senem Nine de kulübesinden çıktı; Ali'nin yanına geldi. “Çoban Ali, durma buralarda. Kaç, sürünü kurtar. Sel başladı ” diyordu. Bir yandan da “Ah yine o felaket!” diye ağlıyordu.

Çoban Ali durmadı, koştu. Dere boyu sulara bata çıka koştu. Hem koşuyor hem sesleniyordu:

– Ak Benekli, Ak Benekli! Ak Benekli!

O da sulara daldı. Kayboldu gitti ta ki aşağı köylüler onu bulup kurtarana dek.

Ak Benekli'yi sel alıp götürmüştü. O günden sonra Çoban Ali'nin yüzü hiç gülmedi. Her gün dere boyuna inip “Ak Benekli! Ak Benekli!” diye ağladı.

Yaz geldi, sular çekildi. Çoban Ali yine dere boyuna inmiş ağlıyordu.

– Ak Benekli neredesin?

Omuzuna biri dokundu. Çoban Ali sıçradı, döndü. Senem Nine'yi gördü.

Senem Nine “Yas tutmayı bırak Çoban Ali. Ağlamakla Ak Benekli'yi geri getiremezsin ” dedi.

“Ne yapabilirim nine ?” diye ağlamaya devam etti çocuk.

– Çok şeyler yapabilirsin. Çok şeyler yapabiliriz Çoban Ali, diye bağırdı nine. Ağaç dikeriz, yeniden ağaçlandırırız buraları. Yemyeşil orman olur zamanla. Eskisi gibi cıvıl cıvıl kuşlar öter dallarında o güzelim ağaçların. Ötmez mi Çoban Ali?

Çoban Ali kalktı.

Gözyaşlarını siliyor, bağıriyordu . “Öter nineciğim, öter nineciğim ” diyordu.

Œimdi aradan uzun yıllar geçti. Dere boyu yine eskisi gibi ağaçlık, yemyeŒil orman oldu.
KuŒlar cıvıl cıvıl. Havası mis gibi.

Kimin yolu dŒerse, gitsin baksın. oban Ali ile Senem Nine'nin kulübesi hâla orada duruyor.

Hatta bazıları Ak Benekli'nin de meleyiŒini duyar gibi olduklarını söylüyorlar.

<https://www.masal.org/kategori/cocuk-masallari>